

A photograph of a man and a woman standing on a sandy beach, holding hands. The man is on the left, wearing a blue button-down shirt and dark jeans. The woman is on the right, wearing a white sleeveless top and blue jeans. They are both barefoot. The background is a bright, hazy sky and ocean.

ISEGI
KUI
MA
KUKUN

SEE EI OLE SELLEST, KUIDAS SA KUKUD,
VAID SELLEST,
KUIDAS SA UUESTI ÜLES TÕUSED

ABIGAIL JOHNSON

Originaali tiitel:
Abigail Johnson
Even If I Fall
2019

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Enterprises ULC-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Enterprises ULC-ga.

Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises ULC-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Maia Planhof
Toimetanud Krista Saar
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2019 by Abigail Johnson
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2022.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises ULC või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

D04413722
ISBN 978-9949-82-921-7

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

*Sam Johnsonile, parimale suurele vennale,
keda ma iial saaksin endale soovida.*

1

Auto jõnksutab edasi-tagasi, kõigutades Maggiet ja mind endaga kaasa, enne kui mootor välja sureb. Jälle. Mu sõõrmed paisuvad ja ma kaevan oma helesiniseks värvitud küüned roolirattasse. Nii rahulikult kui võimalik, tõmban võtmed süütest välja, keeran akna alla ja paiskan võtmed Boyeri tee ääres kasvavale rohoväljale vähem kui kiviviskekaugusel mu pika kruusakattega sissesõidutee otsast.

„Tunned end nüüd paremini?“ Maggie peegelklaasidega päikeseprillid näitavad mulle, et küsimus on retooriline. Mu vasak silm tõmbleb ja mu lõualohuke pole kunagi olnud silmapaistvam. Püüan oma lõuga lödvestada, toppides samal ajal oma mitte päris õlgadeni ulatuvate tumepruunide juuste salke kõrvade taha, kuid ega mu peegeldus sellest suurt muutu. Aken lahti ja õhukonditsioneer väljas, ei saa sisseveerevat saunataolist juunikuumust ignoreerida, kui päike päeva kõrgpunkti jõuab. See on nii palav ja lämbe, et väänab iga niiskuse- ja optimismi-piisa mu kehast välja, jättes mu auravas pärastlõunaõhus lödvaks ja raskeks.

„See on õel auto ja vihkab mind.“

„Ei, Daphne mitte.“ Mu sõber ja enesemääratud sõiduinstruktor teeb armatuurlauale väikese patsutuse.

„Miks ma talle küll nii ägeda nime andsin?“ Silmitsen Daphnet, teise sõnaga tumesinist Camarot pörgust. Mu esimene auto on mulle kuulunud kolm päeva ja ma olen sellega vaevalt miili sõitnud. „Oleksin pidanud ta lisebeliks nimetama.“

„Nimeta teda kuidas tahes, aga sa pead ikkagi õppima manuaalkäigukastiga sõitma.“

„Ma ju püüan.“ Kummardun ettepoole, et hüüda otse õhuventilaatorisse. „Ma olen su vastu väga hea, kui sa ainult lõpetad iga kahe sekundi järel seisma jäämise!“

„Sa tõstad jala siduripedaalilt liiga kiiresti.“

„Ma tean.“ Varisen tagasi vastu oma istet.

„Lõpeta siis see.“

Ma võin kuulda Maggie hääles naeru, enne kui pead pööran, et tema poole vaadata. Jah, ta naudib seda. „Sa ütlesid, et manuaalkäigukastiga sõitma õppimine on lõbus ja ma saan selle tunni aja selgeks. Olen seda püüdnud terve hommiku ja olen päris kindel, et lähen ainult halvemaks.“

„Sa ei saagi võtmeteta paremaks minna, Brooke.“

Tõukan ohkega oma ukse lahti ja lähen üle kitsa kruusatee. Reieni ulatuv rohi riivab mu pleekinud sinise suvekleidi äärt, kui ma seal avatud väljal otsin. Õnneks on võtmetel naeruväärselt suur liuväljakujuline karvane võtmerõngas – mu uue auto kingitus Maggielt –, seega ei ole neid raske leida.

„Kellel on nüüd tobe võtmerõngas?“

Tagasi keerates näen, et ta on roninud üle konsooli ja nõjatab oma käsivarsi juhipoolele avatud aknale. „Ma ei öelnudki, et tobe, ma ütlesin, et huvitav.“

Maggie purskab naerma. „Sa oled alati nii viisakas. On see Lääne-Texase või Covingtoni asi?“

„Muretsed, et see on nakkav?“ küsin teeseldud pörnitsusega.

Maggie tõmbab oma varrukate arbuusimustrilise särgi krae üles lõuani ja ajab õlad kühmu. „Parem, kui ei nakkaks. Kui ma hakkan kedagi prouaks kutsuma, siis kolin LA-sse tagasi.“

„Asi ei ole mu kodus või perekonnas. Ma ei näe lihtsalt mõtet ilma mingi põhjusega ebaviisakas olla.“ Lasen pilgul tagasi Daphnele triivida. „Kuid see on nii inimeste, mitte autodega.“ Mu nägu valgustab naeratus. „Hei, kas sa mõtled, et midagi on valesti temaga, mitte minuga?“

Maggie kergitab kulmu – noh, ma arvan, et ta kergitab kulmu. Tema lenduriprillid katavad poole ta üsna väikesest näost, seega on raske öelda. Ta tõmbab mu käest võtmed, liikudes tervenisti juhiistmele. Sekund hiljem olen jäetud tolmupilve lämbuma, samal ajal kui ta kihutab mõnisada jardi mööda teed edasi, sooritab *action*-filmi väärilise U-pöörde ja sõidab tagasi. Ta naerab, aeglustades minu lähedal käiku.

„Oletan, et asi ei ole autos.“

„See ei ole aus. Kas sa ei rääkinud mulle, et su isa on professionaalne trikisõitja?“

„Professionaalne trikisõitja, professionaalne pettur ja vale-taja.“ Ta tõstab ühe käe, seejärel teise, otsekui vaagides kaht valikut. „Ta on paljude annetega mees.“

„Vabandust,“ ütlen. Mul on tunne, nagu ma oleksin Maggiet ainult kahe nädala asemel terve elu tundnud, seega unustan pidevalt, et siin on ikka veel palju, mida ta pole minuga jaganud.

Maggie heidab mu vabanduse käelehitusega kõrvale ja tõstab oma päikesepriid roosaks värvitud juustele, mille toon vastab täpselt laineriijonele ta silmadel. Nüüd kergitab ta kindlasti oma kulme. „Kui me räägime aususest, küsi minult, kuidas mina end tunnen jälgides, kuidas sina teed viiekordseid salkohüppeid ümber minu, kui ma suudan vaevalt tagurpidi uisutada.“

„*Salchow*-hüppeid, ja need olid ainult kahekordsed. Lisaks muutud sa väga palju paremaks.“

„Ütleb tüdruk, kellele mu ema sõna otseses mõttes raha pakkus, et ta mu sõber oleks.“

„Ta pakkus mulle raha uisutamistundide eest.“ Kuigi ma vajasin seda raha – me elame äärelinnas ja sõit sinna ükskõik kust ei ole odav –, osutus, et tõeliselt vajasin ma kedagi, kelle silmi ei varjutaks haletsus või põlgus iga kord, kui need mind vaatavad. „Pealegi arvan, et võime mõlemad nõus olla, et sina oled nüüd see, kes maksab.“ Ma silmitsen kätt, millega ta oma kaela hõõrub. Ma olen meid mitu tundi ringi väntsutanud, püüdes Daphnet taltsutada.

Maggie püüab naeratust tagasi hoida. „Tead, mu ema oleks sulle maksnud kaks korda rohkem, kui ta pakkus. Ta on veendunud, et ma muutun mingit laadi erakuks, kes räägib ainult kaamerasse, kui ma YouTube'i õpetusi filmin. Talle meeldivad tõeliselt ainult Korea iluvideod, mida ma teen, aga ma olen ka poolenisti ameeriklane. Igatahes on mul lihtsalt hea meel, et esimene inimene, kellega ma tutvusin, osutus tulivihasena niisama hämmastavaks, kui ta on jääl. Üks asi vähem, milles ta saab mind näägutada, on ju?“

„Jah,“ ütlen, ignoreerides ebamugavat nõksatust oma maos, kui ta mulle ukse avab ja reisijaistmele tagasi libiseb.

„Hea küll, aitab seismisest.“ Ta matkib lööki velje pihta. „Seda teeb igaüks, kui ta õpib manuaalkäigukastiga sõitma. Neela see alla ja roni autosse tagasi.“

Ma püüan, ma tõesti püüan, aga veel enne, kui mu tagumik isegi istet tabab, haaran ma käigukangist, otsekui oleks see pull, kes on valmis mind seljast viskama. Mitte et ma oleksin kunagi pullil ratsutanud – me võime ju elada karjakasvatusmaal, kuid tühjad aakrid ümber mu perekonna farmimaja on puhtalt ornamentaalsed –, aga see idee hakkab võrdluses välja paistma palju vähem hirmutavamana.

„Kas sa mäletad manuaalkäigukastiga sõitmise kõige tähtsamat reeglit?“

Ma noogutan, pannes oma turvavööd kinni. „Ära aja siduri- ja piduripedaali segamini.“

„Ei – autod võivad tunnetada hirmu.“

Ma libistan pilgu oma sõbranna poole ja vaatan, kuidas ta mulle naeratab.

„Kas sa mõtled mind nüüd tissist näpistada?“

Ta teab, et ma ei tunnistaks valjusti kunagi midagi taolist, aga vastumeelne naeratus, mis mu näole nihkub, annab mu ära.

„Narriks jääd sina.“ Laiemalt naeratades keerab Maggie näoga minu poole ja ajab rinna ette. „Lame kui laud, lapsuke. Poiss mis poiss. Kes siis nüüd naerab?“

Ilmselt meie mõlemad. Kulub tükk aega, enne kui mu enesevalitsus piisavalt tagasi tuleb, et autot jälle käivitada. Ma ei pane isegi pahaks, kui see esimest korda välja sureb. Või teist korda. Kolmandal katsel õnnestub mul auto käima saada, kuid Daphne jõnksutab meid nii palju ringi, et see on õõnes võit.

Linna ühest otsast teise võib sõita kümne minutiga, aga ma ei ole valmis silmitsi seisma isegi nende mõne foori ja ristmikuga, seega jääme äärelinna kõrvalteedele mu maja lähedal, kus liiklus on praktiliselt olematu. Ainus teine sõiduk, millega me kokku oleme puutunud, on Pecani tee kõrvale tõmmatud pikap, mille juhti pole kusagil näha. Mitte et ma pööraksin suurt tähelepanu millelegi muule kui mu peos higiseks muutunud käigukang ja ees terendav stopp-märk. Võiksin selle alt läbi sõita, kuid ma tean, et ei sõida. Seega vahetan käiku ning jään täielikult ja sea-duslikult seisma. Maggie minu kõrval ei ütle midagi. Ma tean, mida teha; see on sooritus, mis mind alati koperdama paneb. Ma ei saa ikka veel aru, kuidas ma saan oma jalgadega ühel alal nii hea ja teisel nii kohutav olla.

Aeglaselt... aeglaselt... tõstan oma vasaku jala sidurilt, surudes paremaga gaasipedaali alla. Selles punktis ma isegi ei hinga. Daphne hakkab veidi kõikuma, aga ma annan talle veidi rohkem

gaasi, kuni... Õhk pääseb minust naeruga välja. „Ära tegin!“ Minus koguneb veel rohkem õnnemulle, kui me sujuvalt edasi veereme. Ma ei teadnudki, et väljaspool jääd on võimalik nii õnnelik olla.

Maggie mu kõrval huilgab, pannes mind veelgi kõvemini naerma, kui ma aeglustan käiku, et keerata linna poole teadmisega, et ma ei jää seisma.

Ja siis näen teda mööda teeäärt kõndimas. Kui me lähemale jõuame, pöördub ta auto poole ja meie silmad lukustuvad. Mu naer sureb sekund enne Daphne seiskumist. Nähtamatu rusikas lööb mulle makku ja viimane osa naerust tuleb lämbudes. Süütunne roomab mööda mu jalgu ja torsot üles, sidudes mu istme külge, nii et ma ei saa temalt silmi pöörata.

„Ära muretse,“ ütleb Maggie, ölad ikka veel naerust vappuvad. „Käivita ta uuesti ja...“ Ta kummardub ettepoole just siis, kui Heath Gainesi silmad minul kitsenevad, enne kui ta ära pöördub. „Veel rohkem seda kuulsat lõunaosariikide sarmi, mida ma siiakolimisest peale nii palju olen näinud. Ja mu ema imestab, miks ma internetis õnnelikum olen. Tõsiselt, kes ta on?“

Arvestades, et Maggie ja ta ema alles kolisid Telfordi, võib Maggie olla ainus inimene kogu meie linnas, kes peab selle küsimuse esitama, mis on üks paljudest põhjustest, miks ma talle tött ei räägi. Kui ma räägin, peaksin talle rääkima Jasonist. Ta teab, et mul on vanem vend, aga kui kuulda mu ema temast rääkimas, võiks arvata, et ta on kusagil kolledžis selle asemel, kus ta on tegelikult. Ma vihkan Maggiele valetamist isegi kaudselt, aga vihkaksin veelgi rohkem, kui tõde ta minema ajaks.